

Sygn. akt VI U 342/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy A. O.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem A. O.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku, Nr (...)

I. oddala odwołanie,

II. przyznaje adwokatowi A. A. wynagrodzenie w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt złotych) netto, powiększając je o kwotę należnego podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu z urzędu, którego wypłatę zleca Skarbowi Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie.

Sygn. akt VI U 342/15

UZASADNIENIE

A. O. złożył odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...), Nr (...), utrzymującego w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O.. Odwołujący podkreślił, że posiada zaświadczenie lekarskie z lutego 2015 roku stwierdzające jego niepełnosprawność intelektualną w stopniu lekkim. W konsekwencji wniósł o ustalenie niepełnosprawności również w orzeczeniu Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności (k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 20 lipca 2015 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że w toku postępowania Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. nie zaliczył zainteresowanego do stopnia niepełnosprawności. Po wniesieniu odwołania, na podstawie dokumentacji medycznej i badania lekarskiego, skład orzekający podtrzymał kwalifikację poprzedniego organu o nie zaliczeniu odwołującego do stopnia niepełnosprawności (k. 5).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W Wojewódzkim Zespole do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. rozpoznano u A. O. upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim (k. 5 verte).

Ogólna sprawność intelektualna odwołującego mieści się w obszarze upośledzenia umysłowego lekkiego II=65, relatywnie największe trudności występują w zakresie zdolności uczenia się pamięci bezpośredniej, a także wiedzy ogólnej (k. 27).

Także biegła lekarz medycyny specjalista psychiatra M. L. rozpoznała u A. O. upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, które jednak nie uzasadnia zaliczenia odwołującego do grona osób o stwierdzonym stopniu niepełnosprawności (k. 28). Również na rozprawie w dniu 9 grudnia 2015 roku biegła poparała swoje wnioski, w tym w zakresie braku niepełnosprawności, pomimo istnienia upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim (k. 54).

Dodatkowo kolejna biegła sądowa z zakresu psychiatrii B. P., na podstawie analizy całokształtu zebranego materiału stwierdziła u badanego upośledzenie umysłowe lekkie, bez choroby psychicznej. Odwołujący ma wykształcenie zawodowe specjalne, pracował zawodowo jako pracownik gospodarczy, sanitariusz. Od 2013 roku nie ma pracy. Nie jest leczony psychiatrycznie, nie był hospitalizowany w szpitalu psychiatrycznym, nie korzystał z psychoterapii. W badaniu psychologicznym z 2 lutego 2015 roku odnotowano, że największe trudności widoczne są w zakresie zdolności uczenia się, pamięci bezpośredniej i operacyjnej, analizy i syntezy wzrokowej, zdolności arytmetycznych, a także wiedzy ogólnej. Najlepiej funkcjonuje w zakresie zdolności abstrahowania i uogólniania, rozumienia werbalnego i sytuacji społecznych, na wyższym poziomie widoczna jest też zdolność prostego spostrzegania oraz wnioskowania przyczynowo-skutkowego. Funkcjonowanie odwołującego jest dość dobre, jest osobą samodzielną, wydolną w samoobsłudze, a ma problem z rozumieniem bardziej złożonych sytuacji społecznych. Porusza się samodzielnie na zewnątrz, utrzymuje kontakty społeczne, ale wymaga pomocy w załatwianiu bardziej skomplikowanych spraw. Funkcjonuje w zakresie stwierdzanego upośledzenia lekkiego. Biegła podkreśliła, że w czasie badania odwołujący udzielał z odroczeniem rzeczowych odpowiedzi, był dostosowany w zachowaniu, pozostawał w nastroju wyrównanym. Bez cech uzależnienia od narkotyków i alkoholu. Jeżeli chodzi o stan psychiczny, badanie kliniczne, dane z dokumentacji medycznej i dane z akt sprawy, to w opinii biegłej nie dają one podstaw do orzeczenia u badanego jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności. Uczestnik, jak większość osób z upośledzeniem umysłowym lekkim, nie wymaga leczenia psychiatrycznego (k. 68-70).

Biegła sądowa z zakresu psychiatrii B. P. także na rozprawie w dniu 16 maja 2016 roku poparała swoje wnioski, w tym w zakresie braku stopnia niepełnosprawności (k. 91).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności w aktach Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., a także w oparciu o dowody z 4 opinii: pisemnej i ustnej biegłej lekarz medycyny specjalisty psychiatry M. L. oraz pisemnej i ustnej biegłej sądowej z zakresu psychiatrii B. P..

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił opinie biegłej lekarz medycyny specjalisty psychiatry M. L. oraz biegłej sądowej z zakresu psychiatrii B. P.. Zdaniem Sądu przedłożone opinie są jasne oraz rzeczowe. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania ich rzetelności, dlatego też jako nie budzące wątpliwości, stanowiły wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Natomiast Sąd nie uznał za wiarygodne twierdzeń świadka B. S. i A. O. w zakresie istnienia stopnia niepełnosprawności u odwołującego. W tym zakresie, zgodnie z art. 278 kpc, w niniejszej sprawie wymagającej wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił dowód z 4 ww. opinii biegłych sądowych.

Strona odwołująca zgłaszała zastrzeżenia do opinii kolejnych biegłych, jednak zadaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecnictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. W przedmiotowej sprawie przekonanie strony odwołującej o stopniu niepełnosprawności wynika jedynie z subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. Sąd uznał, iż opiniom złożonym w przedmiotowej sprawie przez biegłych sądowych nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając je jako prawidłowe i wiarygodne, na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych. W konsekwencji Sąd nie przeprowadzał piątej opinii z zakresu psychologii (k. 79v., k. 91v.), tym bardziej, że na rozprawie sądowej w dniu 16 maja 2016 roku biegła z zakresu psychiatrii B. P. w sposób jasny i zdecydowany wskazała, że nie ma takiej konieczności z uwagi na załączenie do akt opinii psychologicznej z 2 lutego 2015 roku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721 ze zm.) stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1)znaczny;
- 2)umiarkowany;
- 3)lekki.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

U A. O. rozpoznano upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.2015.1110 j.t.), § 32, przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez upośledzenie umysłowe począwszy od upośledzenia w stopniu umiarkowanym.

Z uwagi na powyższe oraz z uwagi na treść opinii biegłych, Sąd stwierdza, że rozpoznane u A. O. upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim nie kwalifikuje go do żadnego stopnia niepełnosprawności.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnych, przekonywujących i zbieżnych ze sobą pisemnych opiniach biegłej lekarz medycyny specjalisty psychiatry M. L. oraz biegłej sądowej z zakresu psychiatrii B. P..

W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych są wiarygodne, jasne, rzeczowe i nawzajem się uzupełniają. Zostały sporządzone przez specjalistów, po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo, po przeprowadzeniu przez biegłych badań lekarskich. Dodatkowo biegli w sposób jasny i przekonywujący poparli swoje wnioski na rozprawie i ustosunkowali się do pytań i zarzutów strony odwołującej. W ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią 2 pisemnych i 2 ustnych opinii biegłych.

Opinie biegłych sądowych, jako logiczne i wyczerpujące, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w nich ustalenia za własne. Biegli sądowi nie znaleźli podstaw do zaliczenia odwołującego do stopnia niepełnosprawności.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym na podstawie opinii biegłych, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do uznania odwołującego za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim, umiarkowanym lub znacznym.

Z uwagi na powyższe, odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 oraz 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721 ze zm.).

Sąd przyznał adwokatowi A. A. wynagrodzenie w kwocie 60 zł netto, powiększając o kwotę należnego podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu z urzędu. Sąd orzekając o kosztach zastępstwa procesowego miał na uwadze regulację zawartą w – obowiązującym w niniejszej sprawie – § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 poz. 461).